24 Δεκεμβρίου 2015

Επικήδειος στον δάσκαλό μου Κυριάκο Νικολαΐδη

/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις

Σάββατο, 19 Δεκεμβρίου 2015

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη

Φιλολόγου, MSc

Σεβαστό Ιερατείο,

Κηδεύουμε σήμερα έναν Έλληνα Ορθόδοξο, έναν πνευματικό άνθρωπο, έναν δάσκαλο, έναν ποιητή, έναν εξαίρετο σύζυγο και τρυφερό πατέρα. Τον Κυριάκο Νικολαΐδη.

Αγάπησε το Λευκόνοικο πιο πολύ από όσους γεννήθηκαν στην κωμόπολή μας!

Τίμησε το Λευκόνοικο με το ήθος, την ευγένεια, τη γλυκύτητα, τη σεμνότητα και την πραότητά του.

Διακρινόταν για τις γνώσεις του, τη φιλομάθειά του, την οξύνοια, τον δυναμισμό, την ευαισθησία, το μεγαλείο της ψυχής του, τον ετεροκεντρισμό της αγάπης, την καλοσύνη, την ανθρωπιά του! Άνθρωπος με Α κεφαλαίο.

Σεμνυνόταν πάντα για την προσφορά και τα επιτεύγματα των κατοίκων του Λευκονοίκου που σε καιρούς χαλεπούς δημιούργησαν έργα θαυμαστά. Πάντα παρών σε όλες τις εκδηλώσεις του Δήμου μας, και στο Λευκόνοικο και στην προσφυγιά, με τεράστια προσφορά.

Ήταν ο εκπαιδευτικός που συνδύαζε την παιδαγωγική αυστηρότητα με την παιδαγωγική χάρη. Σαν άλλος Πυγμαλίων ενστάλαζε στις ψυχές μας τον έρωτα του καλού και μας μεταλαμπάδευε την αρετή, γιατί ήταν πρότυπο αρετής ο ίδιος. Ήταν η ζώσα παρουσία του πνευματικού ανθρώπου μέσα στο σχολείο, μα και στην κοινωνία της κωμόπολής μας.

Ο μακαριστός δάσκαλός μας Κυριάκος Νικολαΐδης ήταν πνευματικός άνθρωπος με την ουσιαστική σημασία του όρου, δηλαδή ο άνθρωπος που εμφορείται από το πνεύμα το Άγιο, που βιώνει τα μυστήρια και τη ζωή της Εκκλησίας μας, που αγαπά τον Θεό και τους αγίους μας, που ομολογεί τον Χριστό με τα λόγια και τη ζωή του.

Για τούτο και το τέλος του ήταν οσιακό. Αποδέχτηκε το θέλημα του Θεού με την παρρησία και την εγκαρτέρηση ενός χριστιανού μάρτυρα.

Τούτη την ώρα θυμάμαι τον πατέρα μου τον Άντωνα πόσο περήφανος ήταν για τον γαμπρό του αδελφού του τού Κάκου και πόσο τον θαύμαζε, τον σεβόταν και τον αγαπούσε, λέγοντας ότι ήταν ο καλύτερος γαμπρός που ήρθε στο Λευκόνοικο!

Κι εμείς οι νεότεροι, εμείς που ευτυχήσαμε να τον έχουμε δάσκαλό μας στο δημοτικό σχολείο του Λευκονοίκου, του χρωστάμε το «ευ ζην» μας, γιατί, ως εμπνευσμένος και χαρισματικός δάσκαλος, μας ενέπνευσε την αγάπη για τη μόρφωση, την πνευματική καλλιέργεια, τους ανοικτούς ορίζοντες, την ελευθερία, την αυτοβουλία, την εργατικότητα, την κοινωνική προσφορά. Μας μεταλαμπάδευσε αξίες και ιδανικά διαιώνια, όπως την αγάπη για το έθνος μας και τον τόπο μας, την αγάπη για τον Θεό και τον άνθρωπο, τον σεβασμό, την αλληλεγγύη, την ανεκτικότητα, την ενσυναίσθηση. Θα θυμόμαστε πάντα τον σοβαρό του λόγο, το χαμόγελό του, την ομορφιά και την ακτινοβολία της

προσωπικότητάς του.

Φεύγει πλήρης ημερών, έχοντας πίσω του σπουδαίο έργο και αφήνοντας μια σημαντική παρακαταθήκη για όλους μας. Κυρίως, όμως, αφήνει ένα τιμημένο όνομα στα παιδιά και τα εγγόνια του, υστεροφημία ζηλευτή.

Στην πολυαγαπημένη μου ξαδέλφη Παναγιώτα, στους γιους του Βασίλη και Δημήτρη, στις νύφες του και στα εγγόνια του Κυριάκο, Χριστίνα, Κυριάκο και Νάγια, ευχόμαστε ολόψυχα την εξ ύψους παρηγορία. Ο Θεός να σας χαρίζει υγεία να τον θυμάστε και να τον μνημονεύετε, και για τον μακαριστό μας Κυριάκο, ας αναπαύσει την ψυχή του εν χώρα ζώντων, ένθα απέδρα οδύνη, λύπη και στεναγμός. Αιωνία του η μνήμη!

Καλό παράδεισο, αγαπημένε μας δάσκαλε, και χαιρετίσματα στους συγγενείς και τους συνδημότες μας, τους «τιμαριώτες του ουρανού».

«.....Ἀμήν, ἀμὴν λέγωὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον μουἀκούων καὶπιστεύων τῷπέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶεἰς κρίσιν οὐκἔρχεται, ἀλλὰμεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν....»(Εκ του κατά Ιωάννην ἁγίου Εὐαγγελίου.) (Κεφ. 5, 24-30)